

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-04)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-04)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 6. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000002.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Villa Aldobrandini, den 4 Juli.

Sildig som jeg hjem og vaagnede imorges, endnu førend det gryede ad Dag. Siden stod jeg et Øieblik i Vinduet og ledte efter Rom. Alle de mangfoldige store Masser smeltede nu sammen; kun Pederskirken med sin Kuppel kneisede stolt og kunde tydeligen skjelnes. Jeg stod og drømte om Gud veed hvad: en frisk Morgenvind strømmede forbi Vinduet og bar Limonernes Aande paa sine Vinger; nede paa Veien kom en tung Reisevogn langsomt op af Bakken, formodentlig Fremmede, der benyttede den kjølige Morgenstund, for at ile ud til deres Villeggiatura. En ung Dame trak det grønne Forhæng tilside og saae ud af Vognen. Det var et deiligt Hoved. Ja, Ungdom, det er et herligt Ord! Alt hvad der er ungt, er godt, det er en Hemmelighed, som mangan gammel Philosoph ikke har nogen Ahnelse om.

Ved Hjælp af et Æsel og en munter Cicerone, som Værten havde foreslaaet, er det endelig lykkedes mig, at opsnuse en antagelig Bopæl. Vi droge fra Villa til Villa; alle Etager og Smaaværelser vare allerede bortleiede, kun i en eneste var jeg saa heldig at træffe to Værelser ledige. Guardaroben var en Mand, som var vant til at omgaaes Fremmede; vi bleve derfor snart enige, og det varede ingen halv Time, førend Bagagen samt Personen holdt sit Indtog i den fyrstelige Bolig, hvorpaa Ciceronen anbefalede sig, idet han med megen Varme lagde mig sine fortrinlige Sommarer paa Hjerte.

Tænk Dig et Værelse, ikke meget stort, ei heller prægtigt, men anstændigt og rummeligt nok for en Ungersvend, der kun har sine Tyve paa Bagen, — med egen Indgang, altsaa afsondret fra Husets øvrige Beboere, og med en Udsigt fra de to Fag Vinduer, som ingen Pen formaaer at skildre og intet menneskeligt Hjerte med al sin Begjærlighed kan ønske sig yndigere, og Du kan begribe med hvilke Følelser jeg fik mine Bøger ordnede, Bordet bepakket med Papirer og Skrivertøj, ogs. 7Alting indrettet paa det hyggeligste. Derpaa laae jeg et Qvarteers Tid i Vinduet og mønstrede Egnen ligefra Tivoli og Sabinerbjergene til om forbi Monte Soracte, Rom og Ostia. Hvad Vand angaaer, et nødvendigt Reqvisit. til et Landskab, som man pleier at sige, da er her Lacus Regillus og Søen ved Gabii, to smaa Fiskeparker i den store Campagne, som det lader til, og en lang Strimmel af Havet. Til Niebuhr behøves altsaa for det Første intet Kort videre; jeg haaber ogsaa, Luften skal meddele mig noget af den Aand, der besjælede ham, imedens han skrev sit udødelige Værk om hine gamle Tider, da vi her hjemme endnu laae paa vort grønne Øre, snittede Runer og huggede døde Bogstaver i døde Stene.

Dagen er henrundet under stille og alvorlige Sysler. Det er hiint stille Liv, jeg attraaer, fremfor mange andre Goder. Verdens Tummel og Hjertets Bølgeslag er Noget, jeg som oftest pleier at undgaae. Nu er det snart Aften. Jeg har nylig skrevet Breve til Rom, til mit Hjem; jeg er saa underlig tilmode. I Middags var her en vakker Mand, boesiddendes nede i Byen, een af dem, jeg har Breve med til, og bad mig tilbringe Aftenen i hans Famile. Men idag vil jeg være hjemme, ene og uforstyrret, kun omgivet af mine hemmeligste Tanker, Ønsker og Drømme. O hvilken Lykke, at Himlen har givet mig Noget, som gjør saa meget Andet overflødigt for mig! Vi laane allesammen af hverandre; men vee den, der ikke betaler sin Gjæld og tager paa Borg hele sit Liv igjennem, til Døden kommer og tager det store Regnskab med sig, som skal udfoldes engang hist oppe for den evige Dommer.

Hvilken forunderlig Taushed der er omkring disse Bjerge! Og dog er der alligevel Noget i Luften, jeg veed ei hvad! ei Toner, ei Lyd, enslags zittrende Bevægelse, som frembringer en Dirren i alle Ens Lemmer, som man ikke kan gjøre sig nogen Rede for. Det er nu blevet svalt derude. Rom staaer ligesom en langagtig Sky paa Horizonten. Jeg gaaer frems. og tilbage, staaer lidt i Vinduet og skriver saa igjen. Nei, jeg vil lægge Pennen bort: jeg er ikke længer Herre over mit lille Værktøj. Mangan Maler har vist ogsaa enkelte Øieblikke, hvor han slipper Penselen og taler det Sprog, som kun Herren og hans Hjerte forstaae.